

Arrest

nr. 92 041 van 23 november 2012
in de zaak RvV X/ II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 20 september 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

- ten aanzien van eerste verzoekster:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russisch staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent geboren in Karaganda (Kazachstan) maar woont in Argun (Tsjetsjenië). U bent de moeder van R. K. {...} (O.V. xxxxxxx), die zelf een minderjarige zoon heeft: I. K. {...} (O.V. xxxxxxx).

Uw dochter is getrouwd met I. K. {...}, maar ze scheiden een tijd later. Op dat moment is uw dochter wel in verwachting van haar zoon. Na haar scheiding komt uw dochter opnieuw bij u inwonen en van haar krijgt u te horen dat haar ex-man opgepakt is door Kadyrovtsi. In september of oktober 2004 komen voor het eerst Kadyrovtsi bij jullie thuis langs. Dat zal in totaal zes à zeven keer gebeuren; telkens wordt uw dochter daarbij geslagen. Bij de laatste keer, in 2007, krijgt ze een slag van een geweercolf in de nek waardoor ze in het ziekenhuis belandt. Als ze daarvan ontslagen wordt, besluiten jullie het land te verlaten.

U verlaat Tsjetsjenië op 23 of 24 juli 2007. Vanuit Argun gaat u samen met uw dochter en kleinzoon naar Grozny waar jullie de trein naar Moskou nemen. Daar nemen jullie opnieuw de trein, via Wit-Rusland, naar Terespol (Polen). In Polen vragen jullie asiel aan en krijgen een verblijfsvergunning op basis van subsidiaire bescherming. Aangezien jullie problemen krijgen met skinheads in Polen gaan jullie in 2009 naar Finland waar jullie ook een asielaanvraag doen. Die wordt echter geweigerd en jullie gaan terug naar Polen. Daar komt de ex-man van uw dochter op 2 of 3 juli 2012 onverwacht opduiken. Naar eigen zeggen komt hij zijn zoon ophalen. Hij gedraagt zich agressief, slaat uw dochter en gooit uw gsm kapot. U kan hem ervan overtuigen 's anderendaags terug te keren om naar de sociaal assistent te gaan om de kwestie te bespreken. In plaats daarvan verlaten jullie ook Polen. Op 4 juli 2012 gaat u met uw dochter en kleinzoon naar België waar jullie op 5 juli 2012 aankomen en een asielaanvraag indienen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele interne Russische paspoort, uw originele Poolse verblijfstoestemming, uw origineel pensioenboekje, het originele interne Russische paspoort van uw dochter, de originele geboorteakte van uw kleinzoon en een aantal originele Poolse medische attesten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag beroept op dezelfde problemen als die van uw dochter R. K. {...} (O.V. xxxxxxx) (CGVS p. 6). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw dochter door het Commissariaat-generaal beslist werd dat haar de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw dochter is genomen, dient verwezen te worden naar haar beslissing:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Uit uw verklaringen blijkt dat u uit uw land vertrokken bent uit vrees voor de Kadyrovtsi die, nadat uw ex-man door hen gearresteerd was, ook een aantal keer bij u thuis langskwamen en u daarbij sloegen (CGVS p. 7). Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielaanvraag.

*Ten eerste blijft u dermate **vaag over de oorzaak van uw problemen**, nl. de arrestatie van uw man door Kadyrovtsi, dat deze ongeloofwaardig wordt. U verklaart dat u van de burens te horen kreeg*

dat Kadyrovtsi uw ex-man meegenomen hadden – wanneer die bureu u dat vertelden, weet u niet. Ook wanneer uw ex-man zelf werd meegenomen weet u niet, evenmin als in welke omstandigheden dat zou gebeurd zijn. U verklaart dat u niet heeft geprobeerd om na te gaan wat er allemaal gebeurd was, ook niet nadat u zelf last begon te krijgen met de Kadyrovtsi (i.e. hun bezoeken aan u thuis) (CGVS p. 9). Niet alleen is dergelijke onwetendheid over de arrestatie van uw man weinig geloofwaardig – het betreft immers dé oorzaak van uw persoonlijke problemen met de Kadyrovtsi waardoor u uiteindelijk zelf uw land verliet en bovendien verklaart u dat u op de hoogte wil zijn van het doen en laten van de man met wie u getrouwd bent (CGVS p. 3) – het is ook weinig aannemelijk dat u geen enkele moeite schijnt te ondernemen om te informeren naar de precieze redenen van deze arrestatie van uw ex-man. Daar had u nochtans de kans toe, aangezien u verklaarde dat u van uw bureu had vernomen dat hij meegenomen werd.

Uw verklaringen over de arrestatie van uw man worden nog ongeloofwaardiger als ze vergeleken worden met de verklaringen die uw moeder hierover aflegt. Zij verklaart dat uw ex-man werd meegenomen in september of oktober 2004, toen uw zoon drie à vier maanden oud was. Volgens haar werd hij van zijn huis tegen de avond meegenomen. Uw moeder verklaart dat ze niet bij deze arrestatie aanwezig was, maar dat uw ex-man niet ver van jullie woonde en dat ze al deze informatie vernam via u ('mijn dochter vertelde alles tegen ons') (CGVS moeder p. 6-7). Als uw moeder erop gewezen wordt dat u verklaarde van niets te weten terwijl zij alles wel van u zou vernomen hebben, verklaart ze 'we hebben de zogenaamde Tsjetsjeense post. Iedereen weet alles. Dat is de tamtam.' (CGVS moeder p. 7). Dit antwoord biedt echter geen afdoende verklaring voor deze anomalie: als uw moeder deze informatie via u te weten kwam, is het weinig geloofwaardig dat u zelf niet zou weten wanneer uw man meegenomen zou zijn geweest of in welke omstandigheden dat zou gebeurd zijn. Dit doet nogmaals afbreuk aan uw verklaringen hieromtrent.

Nog in dit verband heeft het Commissariaat-generaal bovendien ernstige redenen om te twifelen aan uw werkelijke band met uw ex-man. Zo verklaart u dat u traditioneel getrouwd bent geweest met I. K. {...} van juni 2002 tot januari 2003. U verklaart dat uw ex-man geboren was in 1986 maar wanneer precies weet u niet. U verklaart dat u in 2003 van hem scheidde; daartoe bracht hij een mullah mee naar jullie thuis in wiens aanwezigheid hij zei dat jullie gescheiden waren. Wie die mullah was, weet u niet ('ik weet het niet. Er zijn er zo veel.'). Waar uw ex-man verbleef sinds jullie scheiding, weet u niet (CGVS p. 2-3) – uw moeder verklaarde nochtans dat hij niet ver van jullie woonde (CGVS moeder p. 7). Verder verklaart u dat deze man de vader is van uw zoon I. K. {...}, van wie u op het moment van uw scheiding (i.e. januari 2003, CGVS p. 2) reeds twee maanden zwanger was (CGVS p. 3). Aangezien uw zoon geboren werd op 29 juni 2004 (CGVS p. 3 + document 2 in administratief dossier moeder) doet deze tijdsindeling erg de wenkbrauwen fronsen. Bovendien is het bijzonder vreemd dat uit de geboorteakte van uw zoon (document 2 in administratief dossier moeder) blijkt dat de vader van uw kind I. K. {...} is en niet I. K. {...} zoals u beweert (CGVS p. 2-3), i.e. de persoon die zou meegenomen zijn door de Kadyrovtsi en zo de oorzaak zou vormen van uw eigen problemen. Over deze geboorteakte verklaart u vreemd genoeg dat u niet weet of de naam van de vader van uw zoon erop staat (CGVS p. 9). Als de man waarover u spreekt (I. K. {...}) daadwerkelijk dé oorzaak is van uw eigen problemen en als u met deze man getrouwd zou zijn geweest, is het wel heel opvallend dat u niet op de hoogte blijkt van een aantal details rond deze persoon (met name zijn geboortedatum, de man in wiens bijzijn hij jullie scheiding uitsprak en waar hij sindsdien woonde) en dat er een aantal incoherenties blijken omtrent de geboorte van uw zoon en K. {...}'s vaderschap. Daarnaast verklaart u ook dat uw ex-man nu officieel gezocht wordt (CGVS p. 3). Als u gevraagd wordt hoe u dat weet aangezien u verkaarde dat u geen contact meer had met hem sinds uw scheiding, verklaart u 'iedereen zei dat', 'geruchten' en 'hij heeft misschien iets misdaan. Dat weet ik niet. Ik weet wat de mensen vertellen'. Waarvoor hij gezocht zou worden, weet u ook niet. U verklaart ook geen stappen ondernomen te hebben om zijn officiële opsporing te verifiëren (CGVS p. 8 & p. 9). Het is weinig aannemelijk dat u niet zou kunnen zeggen hoe u op de hoogte bent van de officiële opsporing van uw ex-man of waarom hij gezocht wordt, als deze man dé oorzaak zou zijn van uw eigen problemen. Uw verklaring dat u sinds uw scheiding niet weet waar hij mee bezig was, dient in deze pover genoemd te worden. Van iemand die zelf nog zwaarwichtige feiten zou meegemaakt hebben (nl. bezoeken van en slagen door Kadyrovtsi) als gevolg van haar ex-man die officieel gezocht wordt, kan immers verwacht worden dat zij enige aanwijzing heeft van of zich op zijn minst informeert over wat daarvan de precieze oorzaken waren; te meer als zij verklaart nieuws over deze ex-man via de bureu vernomen te hebben.

Aangezien hierboven werd aangetoond dat de oorzaak van uw problemen (nl. de arrestatie van uw ex-man door Kadyrovtsi) weinig geloofwaardig is en er bovendien twijfels rijzen over uw werkelijke

band met I. K. {...}, komen ook de feiten die u zelf zou meegemaakt hebben ernstig op de helling te staan (nl. de bezoeken die ook u thuis kreeg van de Kadyrovsti, waarbij u geslagen werd).

Ten tweede zijn betreffende uw eigen problemen – waarvan zonet werd aangetoond dat ze weinig geloofwaardig zijn – een aantal tegenstrijdigheden te vinden tussen uw verklaringen en die van uw moeder die de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag nogmaals sterk uithollen.

Als u gevraagd wordt wanneer de Kadyrovsti voor het eerst bij u langskwamen, verklaart u 'in 2007. In juli vertrokken we naar Polen. Voor ons vertrek naar Polen kwamen ze langs'. Als u daarop nogmaals dezelfde vraag gesteld wordt, verklaart u dat u het zich niet meer herinnert. Gevraagd of uw zoon al geboren was, antwoordt u bevestigend. Als u dan gevraagd wordt hoe oud uw zoon was toen de Kadyrovsti voor het eerst langskwamen, antwoordt u 'was hij vier maanden oud of vier jaar, dat herinner ik me niet'. Als u erop gewezen wordt dat dat nochtans een heel groot verschil is, zegt u dat u het zich niet herinnert (CGVS p. 7-8). Als u later nogmaals gevraagd wordt wanneer de Kadyrovsti voor het eerst bij u langskwamen, verklaart u dat dat in 2007 was, dat ze voor 2007 niet bij u zijn langsgewozen en dat uw moeder telkens thuis was toen ze kwamen (CGVS p. 10). Uw moeder daarentegen verklaarde dat de Kadyrovsti voor het eerst langskwamen in 2004 toen haar man nog leefde (die overleed op 27 maart 2006, zie document 3 in administratief dossier) en haar kleinkind pas begon te lopen (CGVS moeder p. 7). Als uw moeder geconfronteerd wordt met uw verklaring dat de Kadyrovsti pas voor het eerst langskwamen in 2007, verklaart ze 'ik zei toch dat ze niet goed is in haar hoofd. Toen ze voor de eerste keer langskwamen, kon mijn kleinzoon nog niet lopen' (CGVS moeder p. 7). Wat betreft de verwijzing van uw moeder naar wat er zich in uw hoofd zou afspelen, dient verwezen te worden naar de opmerking verderop in deze beslissing; daaruit blijkt dat dit allerm minst een verklaring kan vormen voor deze flagrante tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw moeder over wanneer de Kadyrovsti voor het eerst bij u kwamen binnenvallen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van deze feiten volledig ondermijnd.

Verder verklaart u dat u altijd geslagen werd toen de Kadyrovsti langskwamen en dat u daardoor ook éénmaal in het ziekenhuis belandde, namelijk in 2007 toen ze voor het laatst waren langsgewozen. U verbleef daardoor één maand in het ziekenhuis van Argun (CGVS p. 11). Uw moeder zegt ook dat u éénmaal in het ziekenhuis belandde, namelijk in 2007 vlak voordat jullie naar Polen vertrokken, maar volgens haar bleef u daar één of twee weken (CGVS moeder p. 8). Als ze erop gewezen wordt dat u het over één maand had, verklaart ze 'ik zei al dat ik mij dat niet herinnerde' (CGVS moeder p. 9). Dit vormt echter geen afdoende verklaring voor dit toch wel duidelijke verschil in tijd die u in het ziekenhuis zou doorgebracht hebben. Als u als gevolg van de bezoeken van de Kadyrovsti effectief in het ziekenhuis zou beland zijn, kan van u en uw moeder redelijkerwijs verwacht worden dat jullie over de duur van uw verblijf in het ziekenhuis gelijklopende verklaringen afleggen; te meer als jullie beiden verklaren dat uw moeder u daar heel vaak, zelfs dagelijks, kwam bezoeken (CGVS p. 11 & CGVS moeder p. 8).

Ten slotte leggen u en uw moeder verwarrende verklaringen af over wat jullie in Polen meegemaakt zouden hebben met uw ex-man. U verklaart dat uw ex-man op 1, 2 of 3 juli plots aanbelde aan jullie deur in Polen om zijn zoon terug te eisen. Uw moeder kon hem er echter van overtuigen de volgende dag terug te keren. Onmiddellijk na zijn vertrek uit jullie huis, ging uw moeder naar de huiseigenaar om alles te vertellen, die jullie hielp om de volgende dag uit Polen te vertrekken. Dat was volgens u op 5 juli 2012 (CGVS p. 5 & p. 12). Uw moeder verklaart dat uw ex-man op 2 of 3 juli 2012 naar jullie kwam in Polen, dat ze op dat moment de eigenaar van het appartement erbij riep die uw ex-man ook duidelijk maakte dat de regeling omtrent uw zoon beter door de politie diende te gebeuren. Uw moeder slaagde er vervolgens in uw ex-man ervan te overtuigen 's anderendaags terug te keren en samen naar het sociaal bureau te gaan. Dat deden jullie niet maar 's anderendaags vertrokken jullie, met behulp van de huiseigenaar, uit Polen. Dat was volgens uw moeder op 4 juli 2012 (CGVS moeder p. 9-10). Als uw moeder erop gewezen wordt dat u zei dat de huiseigenaar pas na het vertrek van uw ex-man ingelicht werd en dat zij zei dat die aanwezig was toen uw ex bij jullie kwam, antwoordt ze 'misschien heeft ze dat niet opgemerkt, ik heb haar opgeroepen. Eigenares betrad de kamer niet waar we woonden. Ze sprak geen Tsjetsjeens' (CGVS moeder p. 10). Aangezien uw moeder aanvankelijk verklaarde dat ze de huiseigenares erbij riep, ze naar jullie appartement kwam en ze zelfs het woord richtte tot uw ex in verband met uw zoon (CGVS moeder p. 9), lijkt het onwaarschijnlijk dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn. Op deze manier lijkt uw moeder haar verklaringen naderhand gewoon aan te passen nadat ze gewezen werd op de incoherentie hieromtrent; wat allerm minst als verschoning kan gelden voor deze tegenstrijdigheid. Als uw moeder geconfronteerd wordt met de verschillende datum die jullie opgeven waarop jullie uit Polen zouden zijn vertrokken, verklaart ze 'U kunt dat toch

controleren?'. Als ze erop gewezen wordt dat er wel kan gecontroleerd worden wanneer ze in België aankwam, maar niet wanneer ze uit Polen vertrok, blijft ze bij haar eerdere verklaringen, namelijk dat jullie op 4 juli 2012 uit Polen vertrokken waren (CGVS moeder p. 10). Aangezien dit nog steeds geen verklaring biedt voor de andere datum die jullie opgeven voor jullie vertrek uit Polen, kunnen vragen gesteld worden bij het effectief voorvallen van het beschreven incident in Polen met uw ex-man: u en uw moeder gaven namelijk beiden aan dat jullie de dag na dit incident vertrokken; toch blijken jullie nog steeds een andere datum op te geven van dit vertrek (nl. 4 en 5 juli 2012).

Ten derde rijzen ernstige vragen over uw werkelijke verblijfplaats voor u asiel aanvraag in België. U verklaart dat u in 2007 van Tsjetsjenië naar Polen ging en in 2009 een tijd in Finland verbleef; in beide landen vroeg u asiel aan. In Polen verkreeg u het subsidiair beschermingsstatuut maar u weet niet of u in Finland documenten kreeg. U verklaart wel dat jullie terug moesten naar Polen, waar jullie bleven tot juli 2012, het moment waarop jullie van Polen naar België gingen. U verklaart niet meer naar Tsjetsjenië teruggekeerd te zijn nadat u het in 2007 verlaten had (CGVS p. 4-5). Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal legt uw moeder zowel haar als uw intern Russisch paspoort neer. Net als u verklaart ze dat jullie nooit meer teruggeweest zijn naar Rusland en dat ook jullie (interne) paspoorten niet meer in Rusland teruggeweest zijn. Uit uw intern paspoort blijkt dat uw propiska, kort voor uw vertrek uit Tsjetsjenië in juli 2007 (nl. op 30 mei 2007), veranderd werd van Argun naar Geldagan. Vreemd genoeg werd u op 23 juli 2010 uit Geldagan uitgeschreven en op 1 juli 2011 opnieuw geregistreerd in Argun; beide veranderingen dateren van na uw vertrek uit Tsjetsjenië in 2007 (waarover u en uw moeder verklaard hadden dat jullie er nooit meer teruggekeerd waren). Uw moeder verklaart dat men u in 2007 inschreef in Geldagan bij uw oom omdat je daar meer recht had op grond die werd uitgedeeld als je er met meer personen ingeschreven was. Ze verklaart ook dat u, nadat u in Geldagan ingeschreven was, nergens anders meer ingeschreven werd. Als uw moeder erop gewezen wordt dat u in 2011 wel nog in Argun werd ingeschreven, verklaart ze 'inderdaad, we zijn niet meer teruggeweest maar haar paspoort hebben we teruggestuurd'. Als ze dan gevraagd wordt waarom ze eerder had verklaard dat jullie interne paspoorten niet meer in Rusland teruggeweest waren nadat jullie er vertrokken waren, zegt ze nogmaals dat jullie uw paspoort naar daar opgestuurd hebben (CGVS moeder p. 4). Aangezien dit antwoord nog steeds haaks staat op haar eerdere verklaringen dat jullie paspoorten niet meer in Rusland zijn geweest, komen haar verklaringen hieromtrent ernstig in diskrediet. Bovendien verklaart uw moeder dat u zeker op de hoogte bent van deze veranderingen in uw propiska in uw paspoort (CGVS moeder p. 5); terwijl uit uw verklaringen blijkt dat u bijzonder weinig weet over uw identiteitsdocumenten (CGVS p. 5). Als uw moeder hiermee geconfronteerd wordt, verklaart ze 'heeft u niet opgemerkt dat mij dochter niet echt normaal is? Ze weet niet alles; ze kan dingen niet onthouden' (CGVS moeder p. 5). Over deze verklaring kan opnieuw verwezen worden naar onderstaande opmerking; ze volstaat in ieder geval niet om te verklaren waarom u zo weinig zou weten over uw documenten terwijl uw moeder beweert dat u er wel van op de hoogte bent. Gezien deze treffende incoherenties in uw verklaringen en in die van uw moeder betreffende uw intern paspoort, ontstaat het vermoeden dat jullie wel nog zijn teruggekeerd naar Tsjetsjenië na 2007 met jullie internationale paspoorten (die zowel u als uw moeder überhaupt nog vlak voor uw vertrek uit Tsjetsjenië in 2007 verkregen hadden, meer bepaald op 27 juni 2007, CGVS moeder p. 3 + documenten 4 & 5 in administratief dossier moeder). Gelet op uw twijfelachtige verblijfplaats sinds u uit Finland wegging, de ernstige aanwijzingen dat u alsnog in Tsjetsjenië was en de discrepantie qua vertrekdatum uit Polen tussen uw verklaringen en die van uw moeder (zie eerder), komt ook het laatste incident in Polen met uw ex-man – waarbij reeds eerder kanttekeningen werden geplaatst – nogmaals op de helling te staan. Op deze manier ontstaat ook het vermoeden dat u uw internationaal paspoort, waarover uw moeder opvallend genoeg verklaart dat 'ze misschien verloren zijn geraakt bij een verhuis in Polen' (CGVS moeder p. 3), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

U haalde meerdere malen aan dat u geheugenproblemen heeft vanwege slagen die u op uw hoofd gekregen zou hebben (CGVS p. 4, 5, 6, 10 & 12). Uw moeder verwijst in dit verband ook naar het feit dat u van nature niet vlug of slim zou zijn (CGVS moeder p. 8). Om te beginnen werd hierboven reeds aangetoond dat de problemen die u meegemaakt zou hebben weinig geloofwaardig zijn. Bijgevolg kan ook weinig geloof gehecht worden aan het feit dat uw geheugenproblemen daarvan het gevolg zouden zijn. Bovendien mag er van iemand die stelt dat zij omwille van geheugenproblemen haar vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat zij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp inroept en dit laat attesteren om haar problemen te staven, hetgeen in casu niet het geval is. Deze beweringen inzake geheugenproblemen kunnen de beoordeling van de hierboven opgenoemde anomalieën (o.a. uw onwetendheid over (de arrestatie van) uw ex-man,

de tegenstrijdigheden in de verklaringen van u en uw moeder en de vaststellingen omtrent uw identiteitsdocumenten) bijgevolg geenszins wijzigen. De loutere bewering dat u geheugenproblemen zou kennen, kan dus niet als een verschoningsgrond worden gezien voor de ernstige tekortkomingen in uw relaas.

Gelet op bovenstaande elementen dient geconcludeerd te worden dat er geen geloof kan gehecht worden dat u in uw land vervolging zou te vrezen hebben vanwege Kadyrovsti wegens uw ex-man die gearresteerd zou zijn geweest. De documenten die u neerlegt, veranderen hier niets aan. De Poolse verblijfsvergunning van u en van uw zoon tonen uw legale status in dat land aan, maar hebben geen enkele bewijswaarde ten opzichte van de problemen die u in Rusland zou meegemaakt hebben. De overlijdensakte van uw vader toont aan dat uw vader in 2006 overleed, maar zijn overlijden heeft – zoals u zelf aangeeft (CGVS p. 4) – niets te maken met de redenen waarom u een asielaanvraag indient in België. Bijgevolg is dit document weinig relevant in de beoordeling van uw asielaanvraag.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet."

Uw intern Russisch paspoort en dat van uw dochter, uw pensioenboekje en de geboorteakte van uw kleinzoon bevatten louter persoonsgegevens over u, uw dochter en uw kleinzoon die hier niet betwist worden. Uw Poolse verblijfstoestemming toont uw legale status in dat land aan, maar heeft geen enkele bewijswaarde ten opzichte van de problemen die u of uw dochter in Rusland zou meegemaakt hebben. De Poolse medische attesten geven informatie over uw medische situatie maar hebben, zoals u zelf aangeeft (CGVS p. 5), niets te maken met uw asielaanvraag in België.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- ten aanzien van tweede verzoekster:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russisch staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent geboren in Grozny (Tsjetsjenië) en woont in Argun (Tsjetsjenië). U bent de dochter van T. K. {...} (O.V. xxxxxxx) en bent de moeder van een minderjarige zoon: I. K. {...} (O.V. xxxxxxx).

In juni 2002 trouwt u traditioneel met I. K. {...}. In januari 2003 gaan jullie reeds uiteen. Op dat moment bent u wel in verwachting van uw zoon. Na uw scheiding gaat u opnieuw bij uw ouders inwonen. Van de burens hoort u dat uw ex-man gearresteerd is door Kadyrovtsi.

In 2007 komen die Kadyrovtsi voor het eerst langs bij jullie thuis. U gaat ervan uit dat uw man is kunnen ontsnappen. In totaal komen ze vier à vijf keer langs; telkens wordt u daarbij geslagen. U komt ook te weten dat uw ex-man officieel gezocht wordt in Rusland. Bij het laatste bezoek van de Kadyrovsti, in 2007, krijgt u een slag van een geweerkolf in de nek waardoor u in het ziekenhuis belandt. Als u daaruit ontslagen wordt, besluiten jullie het land te verlaten.

U verlaat Tsjetsjenië in juli 2007. Van Argun gaat u samen met uw moeder en zoon naar Grozny waar jullie de trein naar Moskou nemen. Daar nemen jullie opnieuw de trein, via Brest (Wit-Rusland), naar Terespol (Polen). In Polen vragen jullie asiel aan en krijgen jullie een verblijfsvergunning op basis van subsidiaire bescherming. Aangezien jullie problemen krijgen met skinheads in Polen gaan jullie in 2009 naar Finland waar jullie ook een asielaanvraag doen. Die wordt echter geweigerd en jullie keren terug naar Polen. Daar komt uw ex-man op 1, 2 of 3 juli 2012 onverwacht opduiken. Naar eigen zeggen komt hij zijn zoon ophalen. Hij gedraagt zich agressief, slaat u en gooit de gsm van uw moeder kapot. Uw moeder kan hem ervan overtuigen 's anderendaags terug te keren om naar de sociaal assistent te gaan en de kwestie te bespreken. In de plaats daarvan verlaten jullie ook Polen. Op 5 juli 2012 gaat u met uw moeder en zoon naar België waar jullie diezelfde dag aankomen en een asielaanvraag indienen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele Poolse verblijfsvergunning en die van uw zoon en de originele overlijdensakte van uw vader.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Uit uw verklaringen blijkt dat u uit uw land vertrokken bent uit vrees voor de Kadyrovtsi die, nadat uw ex-man door hen gearresteerd was, ook een aantal keer bij u thuis langskwamen en u daarbij sloegen (CGVS p. 7). Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas.

Ten eerste blijft u dermate vaag over de oorzaak van uw problemen, nl. de arrestatie van uw man door Kadyrovtsi, dat deze ongeloofwaardig wordt. U verklaart dat u van de burens te horen kreeg dat Kadyrovtsi uw ex-man meegenomen hadden – wanneer die burens u dat vertelden, weet u niet. Ook wanneer uw ex-man zelf werd meegenomen weet u niet, evenmin als in welke omstandigheden dat zou gebeurd zijn. U verklaart dat u niet heeft geprobeerd om na te gaan wat er allemaal gebeurd was, ook niet nadat u zelf last begon te krijgen met de Kadyrovtsi (i.e. hun bezoeken aan u thuis) (CGVS p. 9). Niet alleen is dergelijke onwetendheid over de arrestatie van uw man weinig geloofwaardig – het betreft immers dé oorzaak van uw persoonlijke problemen met de Kadyrovtsi waardoor u uiteindelijk zelf uw land verliet en bovendien verklaart u dat u op de hoogte wil zijn van het doen en laten van de man met wie u getrouwd bent (CGVS p. 3) – het is ook weinig aannemelijk dat u geen enkele moeite schijnt te ondernemen om te informeren naar de precieze redenen van deze arrestatie van uw ex-man. Daar had u nochtans de kans toe, aangezien u verklaarde dat u van uw burens had vernomen dat hij meegenomen werd.

Uw verklaringen over de arrestatie van uw man worden nog ongeloofwaardiger als ze vergeleken worden met de verklaringen die uw moeder hierover aflegt. Zij verklaart dat uw ex-man werd meegenomen in september of oktober 2004, toen uw zoon drie à vier maanden oud was. Volgens haar werd hij van zijn huis tegen de avond meegenomen. Uw moeder verklaart dat ze niet bij deze arrestatie aanwezig was, maar dat uw ex-man niet ver van jullie woonde en dat ze al deze informatie vernam via u ('mijn dochter vertelde alles tegen ons') (CGVS moeder p. 6-7). Als uw moeder erop gewezen wordt dat u verklaarde van niets te weten terwijl zij alles wel van u zou vernomen hebben, verklaart ze 'we hebben de zogenaamde Tsjetsjeense post. Iedereen weet alles. Dat is de tamtam.'

(CGVS moeder p. 7). Dit antwoord biedt echter geen afdoende verklaring voor deze anomalie: als uw moeder deze informatie via u te weten kwam, is het weinig geloofwaardig dat u zelf niet zou weten wanneer uw man meegenomen zou zijn geweest of in welke omstandigheden dat zou gebeurd zijn. Dit doet nogmaals afbreuk aan uw verklaringen hieromtrent.

Nog in dit verband heeft het Commissariaat-generaal bovendien ernstige redenen om te twifelen aan uw werkelijke band met uw ex-man. Zo verklaart u dat u traditioneel getrouwd bent geweest met I. K. {...} van juni 2002 tot januari 2003. U verklaart dat uw ex-man geboren was in 1986 maar wanneer precies weet u niet. U verklaart dat u in 2003 van hem scheidde; daartoe bracht hij een mullah mee naar jullie thuis in wiens aanwezigheid hij zei dat jullie gescheiden waren. Wie die mullah was, weet u niet ('ik weet het niet. Er zijn er zo veel.'). Waar uw ex-man verbleef sinds jullie scheiding, weet u niet (CGVS p. 2-3) – uw moeder verklaarde nochtans dat hij niet ver van jullie woonde (CGVS moeder p. 7). Verder verklaart u dat deze man de vader is van uw zoon I. K. {...}, van wie u op het moment van uw scheiding (i.e. januari 2003, CGVS p. 2) reeds twee maanden zwanger was (CGVS p. 3). Aangezien uw zoon geboren werd op 29 juni 2004 (CGVS p. 3 + document 2 in administratief dossier moeder) doet deze tijdsindeling erg de wenkbrauwen fronsen. Bovendien is het bijzonder vreemd dat uit de geboorteakte van uw zoon (document 2 in administratief dossier moeder) blijkt dat de vader van uw kind I. K. {...} is en niet I. K. {...} zoals u beweert (CGVS p. 2-3), i.e. de persoon die zou meegenomen zijn door de Kadyrovtsi en zo de oorzaak zou vormen van uw eigen problemen. Over deze geboorteakte verklaart u vreemd genoeg dat u niet weet of de naam van de vader van uw zoon erop staat (CGVS p. 9). Als de man waarover u spreekt (I. K. {...}) daadwerkelijk dé oorzaak is van uw eigen problemen en als u met deze man getrouwd zou zijn geweest, is het wel heel opvallend dat u niet op de hoogte blijkt van een aantal details rond deze persoon (met name zijn geboortedatum, de man in wiens bijzijn hij jullie scheiding uitsprak en waar hij sindsdien woonde) en dat er een aantal incoherenties blijken omtrent de geboorte van uw zoon en K {...}'s vaderschap. Daarnaast verklaart u ook dat uw ex-man nu officieel gezocht wordt (CGVS p. 3). Als u gevraagd wordt hoe u dat weet aangezien u verkaarde dat u geen contact meer had met hem sinds uw scheiding, verklaart u 'iedereen zei dat', 'geruchten' en 'hij heeft misschien iets misdaan. Dat weet ik niet. Ik weet wat de mensen vertellen'. Waarvoor hij gezocht zou worden, weet u ook niet. U verklaart ook geen stappen ondernomen te hebben om zijn officiële opsporing te verifiëren (CGVS p. 8 & p. 9). Het is weinig aannemelijk dat u niet zou kunnen zeggen hoe u op de hoogte bent van de officiële opsporing van uw ex-man of waarom hij gezocht wordt, als deze man dé oorzaak zou zijn van uw eigen problemen. Uw verklaring dat u sinds uw scheiding niet weet waar hij mee bezig was, dient in deze pover genoemd te worden. Van iemand die zelf nog zwaarwichtige feiten zou meegemaakt hebben (nl. bezoeken van en slagen door Kadyrovtsi) als gevolg van haar ex-man die officieel gezocht wordt, kan immers verwacht worden dat zij enige aanwijzing heeft van of zich op zijn minst informeert over wat daarvan de precieze oorzaken waren; te meer als zij verklaart nieuws over deze ex-man via de burens vernomen te hebben.

Aangezien hierboven werd aangetoond dat de oorzaak van uw problemen (nl. de arrestatie van uw ex-man door Kadyrovtsi) weinig geloofwaardig is en er bovendien twijfels rijzen over uw werkelijke band met I. K. {...}, komen ook de feiten die u zelf zou meegemaakt hebben ernstig op de helling te staan (nl. de bezoeken die ook u thuis kreeg van de Kadyrovtsi, waarbij u geslagen werd).

Ten tweede zijn betreffende uw eigen problemen – waarvan zonet werd aangetoond dat ze weinig geloofwaardig zijn – een aantal tegenstrijdigheden te vinden tussen uw verklaringen en die van uw moeder die de geloofwaardigheid van uw asielaanpak nogmaals sterk uithollen.

Als u gevraagd wordt wanneer de Kadyrovtsi voor het eerst bij u langskwamen, verklaart u 'in 2007. In juli vertrokken we naar Polen. Voor ons vertrek naar Polen kwamen ze langs'. Als u daarop nogmaals dezelfde vraag gesteld wordt, verklaart u dat u het zich niet meer herinnert. Gevraagd of uw zoon al geboren was, antwoordt u bevestigend. Als u dan gevraagd wordt hoe oud uw zoon was toen de Kadyrovtsi voor het eerst langskwamen, antwoordt u 'was hij vier maanden oud of vier jaar, dat herinner ik me niet'. Als u erop gewezen wordt dat dat nochtans een heel groot verschil is, zegt u dat u het zich niet herinnert (CGVS p. 7-8). Als u later nogmaals gevraagd wordt wanneer de Kadyrovtsi voor het eerst bij u langskwamen, verklaart u dat dat in 2007 was, dat ze voor 2007 niet bij u zijn langsgesproken en dat uw moeder telkens thuis was toen ze kwamen (CGVS p. 10). Uw moeder daarentegen verklaarde dat de Kadyrovtsi voor het eerst langskwamen in 2004 toen haar man nog leefde (die overleed op 27 maart 2006, zie document 3 in administratief dossier) en haar kleinkind pas begon te lopen (CGVS moeder p. 7). Als uw moeder geconfronteerd wordt met uw verklaring dat de Kadyrovtsi pas voor het eerst langskwamen in 2007, verklaart ze 'ik zei toch dat ze niet goed is in haar hoofd. Toen ze voor de eerste keer langskwamen, kon mijn kleinzoon nog niet lopen' (CGVS moeder p.

7). Wat betreft de verwijzing van uw moeder naar wat er zich in uw hoofd zou afspelen, dient verwezen te worden naar de opmerking verderop in deze beslissing; daaruit blijkt dat dit allerm minst een verklaring kan vormen voor deze flagrante tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw moeder over wanneer de Kadyrovsti voor het eerst bij u kwamen binnenvallen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van deze feiten volledig ondermijnd.

Verder verklaart u dat u altijd geslagen werd toen de Kadyrovtsi langskwamen en dat u daardoor ook éénmaal in het ziekenhuis belandde, namelijk in 2007 toen ze voor het laatst waren langsgeweest. U verbleef daardoor één maand in het ziekenhuis van Argun (CGVS p. 11). Uw moeder zegt ook dat u éénmaal in het ziekenhuis belandde, namelijk in 2007 vlak voordat jullie naar Polen vertrokken, maar volgens haar bleef u daar één of twee weken (CGVS moeder p. 8). Als ze erop gewezen wordt dat u het over één maand had, verklaart ze 'ik zei al dat ik mij dat niet herinnerde' (CGVS moeder p. 9). Dit vormt echter geen afdoende verklaring voor dit toch wel duidelijke verschil in tijd die u in het ziekenhuis zou doorgebracht hebben. Als u als gevolg van de bezoeken van de Kadyrovtsi effectief in het ziekenhuis zou beland zijn, kan van u en uw moeder redelijkerwijs verwacht worden dat jullie over de duur van uw verblijf in het ziekenhuis gelijklopende verklaringen afleggen; te meer als jullie beiden verklaren dat uw moeder u daar heel vaak, zelfs dagelijks, kwam bezoeken (CGVS p. 11 & CGVS moeder p. 8).

Ten slotte leggen u en uw moeder verwarrende verklaringen af over wat jullie in Polen meegemaakt zouden hebben met uw ex-man. U verklaart dat uw ex-man op 1, 2 of 3 juli plots aanbelde aan jullie deur in Polen om zijn zoon terug te eisen. Uw moeder kon hem er echter van overtuigen de volgende dag terug te keren. Onmiddellijk na zijn vertrek uit jullie huis, ging uw moeder naar de huiseigenaar om alles te vertellen, die jullie hielp om de volgende dag uit Polen te vertrekken. Dat was volgens u op 5 juli 2012 (CGVS p. 5 & p. 12). Uw moeder verklaart dat uw ex-man op 2 of 3 juli 2012 naar jullie kwam in Polen, dat ze op dat moment de eigenaar van het appartement erbij riep die uw ex-man ook duidelijk maakte dat de regeling omtrent uw zoon beter door de politie diende te gebeuren. Uw moeder slaagde er vervolgens in uw ex-man ervan te overtuigen 's anderendaags terug te keren en samen naar het sociaal bureau te gaan. Dat deden jullie niet maar 's anderendaags vertrokken jullie, met behulp van de huiseigenaar, uit Polen. Dat was volgens uw moeder op 4 juli 2012 (CGVS moeder p. 9-10). Als uw moeder erop gewezen wordt dat u zei dat de huiseigenaar pas na het vertrek van uw ex ingelicht werd en dat zij zei dat die aanwezig was toen uw ex bij jullie kwam, antwoordt ze 'misschien heeft ze dat niet opgemerkt, ik heb haar opgeroepen. Eigenares betrad de kamer niet waar we woonden. Ze sprak geen Tsjetsjeens' (CGVS moeder p. 10). Aangezien uw moeder aanvankelijk verklaarde dat ze de huiseigenares erbij riep, ze naar jullie appartement kwam en ze zelfs het woord richtte tot uw ex in verband met uw zoon (CGVS moeder p. 9), lijkt het onwaarschijnlijk dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn. Op deze manier lijkt uw moeder haar verklaringen naderhand gewoon aan te passen nadat ze gewezen werd op de incoherentie hieromtrent; wat allerm minst als verschoning kan gelden voor deze tegenstrijdigheid. Als uw moeder geconfronteerd wordt met de verschillende datum die jullie opgeven waarop jullie uit Polen zouden zijn vertrokken, verklaart ze 'U kunt dat toch controleren?'. Als ze erop gewezen wordt dat er wel kan gecontroleerd worden wanneer ze in België aankwam, maar niet wanneer ze uit Polen vertrok, blijft ze bij haar eerdere verklaringen, namelijk dat jullie op 4 juli 2012 uit Polen vertrokken waren (CGVS moeder p. 10). Aangezien dit nog steeds geen verklaring biedt voor de andere datum die jullie opgeven voor jullie vertrek uit Polen, kunnen vragen gesteld worden bij het effectief voorvallen van het beschreven incident in Polen met uw ex-man: u en uw moeder gaven namelijk beiden aan dat jullie de dag na dit incident vertrokken; toch blijken jullie nog steeds een andere datum op te geven van dit vertrek (nl. 4 en 5 juli 2012).

Ten derde rijzen ernstige vragen over uw werkelijke verblijfplaats voor u asiel aanvraag in België. U verklaart dat u in 2007 van Tsjetsjenië naar Polen ging en in 2009 een tijd in Finland verbleef; in beide landen vroeg u asiel aan. In Polen verkreeg u het subsidiair beschermingsstatuut maar u weet niet of u in Finland documenten kreeg. U verklaart wel dat jullie terug moesten naar Polen, waar jullie bleven tot juli 2012, het moment waarop jullie van Polen naar België gingen. U verklaart niet meer naar Tsjetsjenië teruggekeerd te zijn nadat u het in 2007 verlaten had (CGVS p. 4-5). Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal legt uw moeder zowel haar als uw intern Russisch paspoort neer. Net als u verklaart ze dat jullie nooit meer teruggeweest zijn naar Rusland en dat ook jullie (interne) paspoorten niet meer in Rusland teruggeweest zijn. Uit uw intern paspoort blijkt dat uw propiska, kort voor uw vertrek uit Tsjetsjenië in juli 2007 (nl. op 30 mei 2007), veranderd werd van Argun naar Geldagan. Vreemd genoeg werd u op 23 juli 2010 uit Geldagan uitgeschreven en op 1 juli 2011 opnieuw geregistreerd in Argun; beide veranderingen dateren van na uw vertrek uit Tsjetsjenië in 2007 (waarover u en uw moeder verklaard hadden dat jullie er nooit meer teruggekeerd waren). Uw moeder

verklaart dat men u in 2007 inschreef in Geldagan bij uw oom omdat je daar meer recht had op grond die werd uitgedeeld als je er met meer personen ingeschreven was. Ze verklaart ook dat u, nadat u in Geldagan ingeschreven was, nergens anders meer ingeschreven werd. Als uw moeder erop gewezen wordt dat u in 2011 wel nog in Argun werd ingeschreven, verklaart ze 'inderdaad, we zijn niet meer teruggeweest maar haar paspoort hebben we teruggestuurd'. Als ze dan gevraagd wordt waarom ze eerder had verklaard dat jullie interne paspoorten niet meer in Rusland teruggeweest waren nadat jullie er vertrokken waren, zegt ze nogmaals dat jullie uw paspoort naar daar opgestuurd hebben (CGVS moeder p. 4). Aangezien dit antwoord nog steeds haaks staat op haar eerdere verklaringen dat jullie paspoorten niet meer in Rusland zijn geweest, komen haar verklaringen hieromtrent ernstig in diskrediet. Bovendien verklaart uw moeder dat u zeker op de hoogte bent van deze veranderingen in uw propiska in uw paspoort (CGVS moeder p. 5); terwijl uit uw verklaringen blijkt dat u bijzonder weinig weet over uw identiteitsdocumenten (CGVS p. 5). Als uw moeder hiermee geconfronteerd wordt, verklaart ze 'heeft u niet opgemerkt dat mij dochter niet echt normaal is? Ze weet niet alles; ze kan dingen niet onthouden' (CGVS moeder p. 5). Over deze verklaring kan opnieuw verwezen worden naar onderstaande opmerking; ze volstaat in ieder geval niet om te verklaren waarom u zo weinig zou weten over uw documenten terwijl uw moeder beweert dat u er wel van op de hoogte bent. Gezien deze treffende incoherenties in uw verklaringen en in die van uw moeder betreffende uw intern paspoort, ontstaat het vermoeden dat jullie wel nog zijn teruggekeerd naar Tsjetsjenië na 2007 met jullie internationale paspoorten (die zowel u als uw moeder überhaupt nog vlak voor uw vertrek uit Tsjetsjenië in 2007 verkregen hadden, meer bepaald op 27 juni 2007, CGVS moeder p. 3 + documenten 4 & 5 in administratief dossier moeder). Gelet op uw twijfelachtige verblijfplaats sinds u uit Finland wegging, de ernstige aanwijzingen dat u alsnog in Tsjetsjenië was en de discrepantie qua vertrekdatum uit Polen tussen uw verklaringen en die van uw moeder (zie eerder), komt ook het laatste incident in Polen met uw ex-man – waarbij reeds eerder kanttekeningen werden geplaatst – nogmaals op de helling te staan. Op deze manier ontstaat ook het vermoeden dat u uw internationaal paspoort, waarover uw moeder opvallend genoeg verklaart dat 'ze misschien verloren zijn geraakt bij een verhuis in Polen' (CGVS moeder p. 3), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

U haalde meerdere malen aan dat u geheugenproblemen heeft vanwege slagen die u op uw hoofd gekregen zou hebben (CGVS p. 4, 5, 6, 10 & 12). Uw moeder verwijst in dit verband ook naar het feit dat u van nature niet vlug of slim zou zijn (CGVS moeder p. 8). Om te beginnen werd hierboven reeds aangetoond dat de problemen die u meegemaakt zou hebben weinig geloofwaardig zijn. Bijgevolg kan ook weinig geloof gehecht worden aan het feit dat uw geheugenproblemen daarvan het gevolg zouden zijn. Bovendien mag er van iemand die stelt dat zij omwille van geheugenproblemen haar vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat zij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp inroept en dit laat attesteren om haar problemen te staven, hetgeen in casu niet het geval is. Deze beweringen inzake geheugenproblemen kunnen de beoordeling van de hierboven opgenoemde anomalieën (o.a. uw onwetendheid over (de arrestatie van) uw ex-man, de tegenstrijdigheden in de verklaringen van u en uw moeder en de vaststellingen omtrent uw identiteitsdocumenten) bijgevolg geenszins wijzigen. De loutere bewering dat u geheugenproblemen zou kennen, kan dus niet als een verschoningsgrond worden gezien voor de ernstige tekortkomingen in uw relaas.

Gelet op bovenstaande elementen dient geconcludeerd te worden dat er geen geloof kan gehecht worden dat u in uw land vervolging zou te vrezen hebben vanwege Kadyrovsti wegens uw ex-man die gearresteerd zou zijn geweest. De documenten die u neerlegt, veranderen hier niets aan. De Poolse verblijfsvergunning van u en van uw zoon tonen uw legale status in dat land aan, maar hebben geen enkele bewijswaarde ten opzichte van de problemen die u in Rusland zou meegemaakt hebben. De overlijdensakte van uw vader toont aan dat uw vader in 2006 overleed, maar zijn overlijden heeft – zoals u zelf aangeeft (CGVS p. 4) – niets te maken met de redenen waarom u een asielaanvraag indient in België. Bijgevolg is dit document weinig relevant in de beoordeling van uw asielrelaas.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen

overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoeksters de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeksters starten met een theoretisch betoog waarna zij stellen dat – inzake het motief aangaande hun tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot hun internationale paspoorten – zij hun paspoorten in Polen aan een zekere Ashab hebben meegegeven om de registratie te veranderen naar Geldagan. Zij kwamen via kennissen bij Ashab terecht en hij vertrok naar Tsjetsjenië. Daarna heeft hij de paspoorten aan een oom meegegeven. Deze heeft het nodige gedaan om tweede verzoekster in te schrijven in Geldagan zodat zij een stuk grond op haar naam kon zetten. Verzoeksters benadrukken dat zij de paspoorten niet hebben en niets te verbergen hebben.

Inzake het motief dat getwijfeld wordt aan de geheugenproblemen van tweede verzoekster betogen zij dat de verwerende partij een omgekeerde logica toepast. Zij stellen dat tweede verzoekster zware psychiatrische problemen heeft zoals ook duidelijk blijkt uit het verhoor. Ook de moeder heeft verschillende keren gewezen op het feit dat haar dochter serieuze mentale problemen heeft. Uit de medische attesten van 4 en 14 september 2012 (stukken 7 en 8) blijkt dat tweede verzoekster lijdt aan een zware psychiatrische problematiek alsook aan een depressie. Verder stellen verzoeksters dat de dood van de vader van tweede verzoekster geen enkel belang heeft voor de asielaanvraag, er is geen enkele reden om te liegen, de datum staat op het document en zelfs daar vergist tweede verzoekster zich. Tweede verzoekster heeft geen enkele intentie om de ware reden van haar vlucht uit Rusland te verstoppen. Verzoeksters stellen de bescherming van hun land van herkomst niet te kunnen invoeren.

2.2. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A.2 van dit Verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet worden getoetst ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekers of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeksters de bescherming van dit land niet kunnen inroepen of indien zij geldige redenen aanvoeren om te weigeren er zich op te beroepen

De omstandigheid dat de verzoeksters in een “veilig derde land” dan wel in een “eerste land van asiel” hebben verbleven of beschikken over een “reëel vestigingsalternatief”, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Deze begrippen vinden immers geen grondslag in de interne regelgeving.

De Raad wijst er evenwel op dat, zo de verzoeksters in een ander land erkend werden als vluchteling, ze geen rechtstreeks belang kunnen doen gelden om hun asielaanvraag ook door de Belgische overheid te laten onderzoeken, tenzij ze ten aanzien van dat ander land vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kunnen doen gelden.

Zo hen in een andere lidstaat de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, kunnen de verzoeksters geen rechtstreeks belang doen gelden om deze status in België toegekend te zien, tenzij ze ten aanzien van die andere lidstaat een vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kunnen doen gelden.

Er wordt niet betwist dat verzoeksters de Russische nationaliteit hebben en van Tsjetsjeense origine zijn. De omstandigheid dat verzoeksters de subsidiaire beschermingsstatus genieten in Polen doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling dat de nood aan bescherming geboden door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet moet worden getoetst ten aanzien van het land van nationaliteit van verzoeksters, in casu de Russische Federatie.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.6. Waar verzoekende partijen in hun betoog een summiere samenvatting geven van het door hen voorgehouden asielaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe verzoekende partijen, zoals hierna zal blijken, in gebreke blijven. Waar verzoeksters aldus volharden in hun verklaringen, met name niet teruggekeerd te zijn naar Tsjetsjenië en de paspoorten te hebben meegegeven aan een oom om het nodige te doen om tweede verzoekster in te schrijven in Geldagan (zie gehoorverslag eerste verzoekster, p. 4), slagen zij er niet in de omstandige motivering waarom geen geloof kan worden gehecht aan deze verklaringen te weerleggen.

2.7. De Raad stelt voorts vast dat de talrijke vastgestelde onaannemelijkheden, vaagheden en tegenstrijdigheden steun vinden in de stukken van het administratief dossier. Inzake de door tweede verzoekster voorgehouden psychiatrische problemen, met name geheugenstoornissen, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op omstandige wijze gemotiveerd waarom deze voorgehouden problemen geen afbreuk kunnen doen aan de vaststelling dat het asielaas van verzoeksters ongeloofwaardig is. Immers motiveert hij: *“U haalde meerdere malen aan dat u geheugenproblemen heeft vanwege slagen die u op uw hoofd gekregen zou hebben (CGVS p. 4, 5, 6, 10 & 12). Uw moeder verwijst in dit verband ook naar het feit dat u van nature niet vlug of slim zou zijn (CGVS moeder p. 8). Om te beginnen werd hierboven reeds aangetoond dat de problemen die u meegemaakt zou hebben weinig geloofwaardig zijn. Bijgevolg kan ook weinig geloof gehecht worden aan het feit dat uw geheugenproblemen daarvan het gevolg zouden zijn. Bovendien mag er van iemand die stelt dat zij omwille van geheugenproblemen haar vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat zij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp inroept en dit laat attesteren om haar problemen te staven, hetgeen in casu niet het geval is. Deze beweringen inzake geheugenproblemen kunnen de beoordeling van de hierboven opgenoemde anomalieën (o.a. uw onwetendheid over (de arrestatie van) uw ex-man, de tegenstrijdigheden in de verklaringen van u en uw moeder en de vaststellingen omtrent uw identiteitsdocumenten) bijgevolg geenszins wijzigen. De loutere bewering dat u geheugenproblemen zou kennen, kan dus niet als een verschoningsgrond worden gezien voor de ernstige tekortkomingen in uw relaas.”* Tweede verzoekster heeft bij de commissaris-generaal inderdaad geen enkel medisch getuigschrift voorgelegd waaruit de voorgehouden geheugenstoornissen zouden blijken. Thans legt tweede verzoekster bij het verzoekschrift twee medische getuigschriften neer. De Raad stelt vast dat in het medisch getuigschrift van 14 september 2012 geattesteerd wordt dat tweede verzoekster lijdt aan *“Zware psychiatrische problematiek, depressief”*. In het medisch getuigschrift van 4 september 2012 wordt voorts geattesteerd: *“Problematiek is u gekend. Klachten zijn weinig veranderd {...}”* en verder wordt de voorziene behandeling uiteengezet. De Raad stelt evenwel vast dat in geen van beide attesten sprake is van geheugenstoornissen. Wat de psychologische toestand van tweede verzoekster betreft, merkt de Raad aldus op dat uit voormelde attesten niet blijkt dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij in de onmogelijkheid zou zijn een coherent en consistent relaas naar voren te brengen. Bijgevolg treedt de Raad de conclusie van de verwerende partij ter zake bij. De Raad wijst er nogmaals op dat van een asielzoeker die zijn land van herkomst verlaat omwille van een vrees voor vervolging verwacht mag worden dat deze de kernelementen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht op coherente wijze kan uiteenzetten. De vaststelling dat tweede verzoekster aangaande diverse kernelementen in haar relaas onwetend is of tegenstrijdige

verklaringen aflegt, doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas. Het betoog van verzoeksters in het verzoekschrift kan aan voorgaande geen afbreuk doen.

2.8. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeksters een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.10. In een tweede middel voeren verzoeksters de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Tevens voeren verzoeksters de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Verzoeksters verwijzen in essentie naar hun asielrelaas en citeren uit algemene rapporten om aan te geven dat de situatie in Tsjetsjenië niet stabiel noch veilig is. Ook stellen zij dat het ministerie van Buitenlandse Zaken reizen naar Tsjetsjenië ten stelligste afraadt. Verzoeksters menen in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming.

2.11. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters de subsidiaire beschermingsstatus hebben toegekend gekregen in Polen (administratief dossier, gehoorverslag tweede verzoekster, stuk 4, p. 4 en gehoorverslag eerste verzoekster, p. 2). Zij legden daartoe ook de originele verblijfsdocumenten voor (administratief dossier, inventaris, stuk 11 en stuk 10).

2.12. Zo aan verzoeksters in een andere lidstaat de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, kunnen zij geen rechtstreeks belang doen gelden om deze status in België toegekend te zien, tenzij ze ten aanzien van die andere lidstaat vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kunnen doen gelden.

2.13. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.14. De Raad stelt vast dat waar verzoeksters zich baseren op hun asielmotieven, met name dat tweede verzoeksters echtgenoot zich naar Polen heeft begeven en hen aldaar bedreigt, dient gewezen op de bespreking van het eerste middel waaruit blijkt dat het asielrelaas van verzoeksters ongeloofwaardig is, zodat zij zich niet meer op deze elementen kunnen beroepen om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken ten aanzien van Polen.

2.15. Uit hun asielrelaas blijkt echter dat verzoeksters tevens verklaarden in Polen gediscrimineerd te zijn en problemen te hebben gehad met skinheads. Eerste verzoekster zou hard geslagen geweest zijn waarna de politie werd ingeschakeld maar er zou nooit iets aan de situatie gedaan zijn (administratief dossier, vragenlijst CGVS, stuk 8, p. 3). Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal antwoordt tweede verzoekster op de vraag of zij nog iets wenst toe te voegen: *"Ik wil nog over skinheads in POL vertellen."* waarop de ondervrager antwoordt: *"Dat is eigenlijk niet nodig want appreciatie van asielrelaas wordt gemaakt tov land waarvan u het staatsburgerschap heeft en dat is in uw geval RF. {...}"* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 13). Hieruit blijkt aldus dat verzoeksters niet de mogelijkheid hebben gekregen om aangaande voormelde elementen aan te tonen dat zij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kunnen doen gelden ten aanzien van Polen en dat de commissaris-generaal evenmin een onderzoek hiernaar heeft verricht.

De Raad bevindt zich aldus niet in de mogelijkheid, middels de devolutieve werking van het beroep, om de nood aan internationale bescherming als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te beoordelen. Het ontbreekt de Raad aan wezenlijke elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

De bestreden beslissing dient, voor wat betreft het luik inzake artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, derhalve in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De beslissingen van 22 augustus 2012 worden vernietigd voor zover zij de verzoekende partijen de subsidiaire beschermingsstatus weigeren.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER